

[Aksel Larsen.]

stykke, jeg her har nævnt, beholdt valgeretten. Det er muligt, at de ikke ville udøve den, men det er i hvert fald urimeligt, at man i Danmarks Riges Grundlov opretholder en paragraf vendt imod de fattige, som gør bestemmelsen om lige, direkte og almindelig valgret illusorisk.

Det ærede medlem hr. Bomholt havde så uendelig let ved en bloc at afvise mine ændringsforslag med nogle flotte påstande om tilstande i Sovjetunionen — som han ikke kender noget til, eller som han, hvis han kender noget til dem, bevidst fremstiller forkert. Jeg anser det ikke for nødvendigt ved denne lejlighed at bruge tiden til at fortælle det ærede medlem hr. Bomholt en lille smule om forholdene i Sovjetunionen, for det forekommer mig, at det er Danmarks Riges Grundlov, vi behandler, og vil det ærede medlem diskutere, skulle han forsøge at diskutere på det grundlag. Det vil han ikke, og det er der praktisk talt ingen der vil. Jeg har konstateret, at i kommissionen har man ikke villet diskutere mine ændringsforslag. Jeg har konstateret, at i folketingsudvalget har man heller ikke villet drøfte dem. Her i tinget vil man heller ikke drøfte dem, man afviser dem bare, eventuelt med et rosende ord, som den ærede ordfører gjorde det, da han talte om min juridiske hjerne, og hvor velsignet det ville være, hvis jeg ville trække sammen med de andre. Ja, men jeg bestræber mig ikke for at komme til at indtage særstandpunkter. Jeg kæmper for det, som jeg anser for ret og rigtigt, og hvis man mener, mine ændringsforslag er forkerte, så må man være i stand til at tage ændringsforslag for ændringsforslag og påvise, at de er forkerte. Det gør man imidlertid ikke. Man tier stille om dem eller samler dem sammen i et bundt og siger: vi anbefaler at stemme imod dem. Ja, men hvis de ærede medlemmer tror, at det kommer til at virke på befolkningen sådan, at den siger: hvor har de dog optrådt forsvarligt derinde på Christiansborg! — så tager de ærede medlemmer fejl. Nej, det kan kun efterlade det rigtige indtryk, at man ikke ønsker en saglig behandling af problemerne, men kun er indstillet på at gennemføre et politisk forlig, hvis detaillier man ikke har tænkt for meget over, og som giver et yderst utilfredsstillende resultat for folket.

Det ærede medlem hr. Bomholt var meget glad over, at man havde fået dette med afstamning ind i §§ 71 og 72, for, sagde han, i disse tider, da antisemitismen raser, må vi jo fastslå, at her i Danmark skal vi ikke have nogen jødeforfølgelser. Jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Bomholt er i stand til at komme med noget som helst bevis for, at der raser antisemitisme. Jeg tror ikke, det ærede medlem er i stand til at underlægge sine påstande med bevis. Jeg må have lov til at sige, at det har på mig gjort et mildest talt usmageligt indtryk, at man pludselig i folketingsudvalget fandt på at sige: på grund af de skrækelige jødeforfølgelser i Østeuropa må vi have en paragraf om jødeforfølgelser ind i Danmarks Riges Grundlov. Der er ingen jødeforfølgelser i Østeuropa. Men således motiveret fik man afstamningen ind, samtidig med at man afviste det, som havde været det rimelige og rigtige, en almindelig paragraf imod forskelsbehandling.

Jeg siger, at det på mig har virket meget usmageligt, og jeg skal uddybe hvorfor. I 1939 vedtoges der af rigsdagen et grundlovsforslag — jeg står med det her. Det havde paragraffer svarende til det nuværende grundlovsforslags §§ 71 og 72, dengang havde paragrafferne nummer 75 og 76. Der stod ikke i disse paragraffer noget om afstamning eller race. Dengang var der ingen, der sagde: på grund af jødeforfølgelserne andetsteds må vi endelig have noget ind i grundloven, der kan værne jøderne i Danmark. Det trængte man ikke til. Men netop dengang, i de tre måneder, det daværende grundlovsforslag lå i folketingsudvalg, foregik de hidtil uhyggeligste og voldsomste jødeforfølgelser i vort sydlige naboland. Hvis man ikke vil erindre det, er jeg i stand til — og jeg siger det som en trusel — med opremsning af kendsgerninger og oplæsning af citater at dokumentere de vilde jødeforfølgelser, som netop tog fart i 1938—39 i Tyskland, og som sandt for dyden nok kunne have vakt til eftertanke herhjemme, men da var det jo Hitlers Tyskland, det drejede sig om, og så havde det danske folketings flertal ingen interesse i at vende sig mod jødeforfølgelser. Nu, på grundlag af usandfærdige bladmeddelelser om jødeforfølgelser i de socialistiske lande, nu skal man af agitatoriske grunde have bestemmelser mod jødeforfølgelse ind i Danmarks Riges Grundlov. Jeg siger: det er usmageligt.